

Mindeord om Ole Klindt-Jensen

En personlig skitse

Ved Søren H. Andersen

En smuk sommerdag i juni 1980 døde Ole. Et naturligt samlende midtpunkt for alle, der dagligt færdedes på Moesgård, var dermed pludselig borte.

Igennem næsten 20 år – først på »det gamle museum« i Mølleparken, senere »Hammelbanegården« og sidst på Moesgård – var vi blevet vant til Ole, i begyndelsen som lærer, senere som kollega og den naturlige leder, der med viden og intuition vejledte og løste problemerne for os. Nu stod vi dér med en lidt »fortabt« fornemmelse; som personer, der pludselig er blevet efterladt midt ude i en bred trafikstrøm og selv må klare sig videre mod den anden side.

Moesgård og Oles navn er uløseligt knyttet sammen. Denne institution er Oles værk og minde. Ideen blev fostret af andre, men det kæmpemæssige arbejde med opbygningen og – senere – udbygningen af dette sted er i det store og hele hans fortjeneste. Et alsidigt arkæologisk/etnologisk miljø, et forsknings-, og undervisningscentrum nært knyttet til en bred formidling udadtil, lykkedes det ham ved sejt og utrætteligt arbejde at opbygge i løbet af 1960'erne og -70'erne. Tiderne var gode, men uden hans iderigdom og store indsats var denne institution aldrig blevet, hvad den er idag.

De officielle taler og nekrologer er skrevet. Oles livsforløb og faglige indsats er her både smukt og karakteristisk omtalt, hvorfor dette ikke skal gentages. Der-

imod vil jeg forsøge at gengive nogle træk af hans personlighed og de menneskelige egenskaber, som måske er gledet lidt i baggrunden, og som efter min opfattelse har haft mindst lige så stor – eller snarere større betydning for hans nærmeste omgivelser end de mange, mere udadvendte og officielle tiltag.

Det, vi husker Ole bedst for, er hans fine menneskelige egenskaber. Hans personlighed havde selvfølgelig mange forskellige sider, men samlet var han »et fint menneske« i disse ords egentlige betydning. Tænker man på ham, er det altid ord som takt, finfølelse og hensyn, der først melder sig. Både som lærer, leder og kollega var han åben, venlig og imødekommende; aldrig sårende i adfærd eller tale.

Ole var en god leder, der gav sine medarbejdere meget frie udfoldelsesmuligheder, men under ansvar. Han tog altid hensyn til andre – i nogle situationer næsten for meget; han nåede oftest sine mål, ikke altid ved særligt gode argumenter, men snarere ved sin personlighed. Ole gav aldrig direkte ordrer til andre; han forhørte sig, foreslog, rådede og hjalp. Han var aldrig misundelig og gik aldrig i »små sko« – selvom han var ambitiøs både personlig og på institutionens vegne, var det på en diskret, men effektiv facon, og han var aldrig bange for selv at træde i baggrunden. For ham var det sagen og helheden fremfor personen.

Da Ole kom til Århus som professor i begyndelsen

af 1960'erne, var han stort set ukendt for den lille gruppe af daværende studerende. Man var på en gang både lidt spændt på at møde den nye professor, men samtidig åbne og forventningsfulde. Hurtigt vænnede de studerende sig til Oles lidt »springende« forelæsningsform, tit støttet til nogle hastigt nedskrevne stikord på bagsiden af en gammel konvolut, eller – (i det første års tid) på en serviet – ofte med spor af morgenbordet på natfærgen mellem København og Århus!

Han var egentlig ikke nogen særlig god underviser, hvis man dermed tænker på ureflekteret indlæring af mange facts; derimod formåede han at opridse linier og påpege kulturhistoriske sammenhænge i nye og for de studerende tit overraskende perspektiver.

Som professor og lærer havde Ole sin helt specielle stil, der absolut krævede »tilvænning« hos de studerende. Entusiastisk og medrivende kunne han øse af sin store lokale og internationale viden, blotlægge og forklare vigtige sider af de kulturhistoriske forhold, som andre arkæologer ikke evnede eller veg tilbage for – ofte krydret med pittoreske anekdoter og belyst på måder og under synsvinkler, der absolut ikke hørte til de gængse og sædvanlige indenfor arkæologien.

Ole var en god og fængslende fortæller og kendte en mængde historier om personligheder og situationer – enten selvoplevede eller fundet i arkiverne under hans arbejde med at blotlægge forskningshistoriske sammenhænge.

Også som leder var Ole venlig og imødekommende og gav sig altid tid til at høre på folk, opmuntrede dem og hjalp, hvor han kunne – ofte var det jo noget med penge, det drejede sig om, og sjældent er nogen gået tomhændet fra hans kontor – altid fandt han en udvej. Hans evner til at skaffe penge var legendarisk.

Han var et festligt menneske – en side, man lærte at

kende på udgravning, under private former eller på ekskursioner, hvor hans levende og til tider bizarre indfald rigtig kom til udfoldelse. Næppe nogen af hans studerende vil glemme de store udlandsekskursioner, der altid forløb som forunderlige blandinger af strengt faglige og mere turistmæssige – oftest gastronomiske – oplevelser, hvor alle hurtigt blev grebet af den særlige stemning, og hvor ingen egentlig rigtig var klar over, om det nu var de arkæologiske eller kulinariske steder, der var den egentlige årsag til turen?

Tiden går imidlertid hurtigt – fire år er allerede forløbet – og i dag er der mange på Moesgård, såvel ansatte som studerende, der aldrig har truffet ham. For os andre – derimod – står han stadig klar og tydelig i erindringen. Hvem husker ikke hans karakteristiske hjertelige latter, den hurtige, lidt nervøse højre hånd igennem håret, når han var anspændt, eller stemmens stigende leje med den umiskendelige bornholmske klang, når diskussionen blev skarp?

Ole er død, men sammen med hans forskning og Moesgårdinstitutionen, står mindet om en fin og usædvanlig personlighed stadig klart og levende.

Ole Klindt-Jensen (øverst i midten) sammen med Moesgårds personale 1977.